

הוראות הגעה לשאול ותפקיד טירסיאס בעלילה

1. אודיסיאה שיר 10 שורות 488-495

'בן-לארטס הנדיב, אודיסס האוש רב המזמות!
אל תוסיפו ותשהו עמי בביתי מאונס,
אבל ראשונה עליכם ללכת בדרך אחרת,
למשכנות הדס ונאות פרספונה הקשה
לשאול בנפש טירסיס האיש התבאי ולדרוש
אותו הרואה העיור, אשר לא נתקו זמותיו,
כי גם במותו חנתו פרספונה הבינה
אותו לבדו, כי יתרם המה אך צללים התועים'.

2. אודיסיאה שיר 10 שורות 501-502

'קירקי, ומי זה ינחני וילך לפני בדרך?
איש עוד לא ירד מעולם להדס בספינה משחירה'.

3. אודיסיאה שיר 10 שורות 505-540:

...אל נא תדאג למנהיג הספינה בלכתך שמה.
הרם התורן הרם ופרוש המפרשים הלבנים,
שבה על מקומך, בוראס הוא ישאנה בכנפיו
אך בעברך בספינה אפיקי ים האוקינוס,
עד שפת הים שהעלתה חורשות פרספונה
תרזות רמות הגזע וצפצפות משירות את פריין,
תציג שם את הספינה על שפת האוקינוס הסוער,
אתה בעצמך בוא בנאות הערפל של הדס
שם לאכרון זורמים אפיקי פיריפלגתון
והקוקיטוס שאינו אלא סעיפם של מי סטיכס
שמה יתאחו השנים במערת סלעים בשאון,
שמה תכרה לך שוחה, כאשר אצווך, הגבור,
אמה ארכו ואמה רחבו – הבור תחפרנו.
נסך תיסוך על סביבו למתים, לרפאים כולמו,
תחלה תערובת של דבש, שנית – היין המתוק,
שלישית תיצוק המים, וזרית סולת שעורים,
תעתיר על כל קהל הרפאים חדלי האונים ונדרת
למו פרה אילונית ונאה בשובך לאיתקה
להבעיר אותה באש בהיכל עם הרבה אוצרות
אולם לנפש טירסיס אך לה לבדה תזבחה
איל שהוא כלו שחור, היפה בעשתרות צאנך,
אך ככלותך להשביע את כל קהל הרפאים המצוין
זבח לבו זבח הצאן, הכבש והכבשה השחורה,
ראשם תסב לארכוס, ואתה תפנה הצדה
אל אפיקי הנחל, וסבו עליך ורבו
נפשות המתים הרבים, כל אלה שהלכו לעולמם.
אחרי כן עורה רעיק וצו להם על בני הצונה

אשר ישכבו כבר שחוטים בנחושת שרחם לא תדע
לפשיט את עורם ולשרפם ולחלות את פני האלים
הדס העזוז ואת פרספונה הזעומה.

535

ואתה הסר החרב השנונה מעל ירכך,
שבה ואל תתן לרפאים, כל חדלי האונים, לגשת
אל הדמים עד שאלך אל נפש טירסיס החוזה,
תכף יגלה לך, הוי, שורר בעמים, הרואה.
הוא אשר יורך בדרך בה תלך וכמה עוד תארך
דרך תשובתך הביתה בנתיבה בים רב-הדגה..

אודיסיאה 11

4. שורות 300 ואילך:

גם את לדה ראיתי אשת טינדרס וילדה
לו לטינדרס שני בנים, גברים שגיאי הכח
את פולידבקס התקיף באגרופ ואת קסטור הפרש
חיים כסתה את שניהם הארץ הזנה כל נפש
וזאוס כבד וכבדם, ואם שניהם מתחת לארץ
יום יום ימות האחד, ויום יום יתנער משנהו
לחיים, וכן כל הימים, וכבודם ככבוד בני האלים.

5. שורות 221-222:

אם אך עזה הרוח את בית העצמות הלבנות
תפרח מיד לה הנפש, תתעופף כחלום חזיון לילה

6. איליאדה 23 שורה 100:

אלא לשווא, כי הנפש ירדה תחתיות כקיסור \ עולה באיושה קלילה

7. אודיסיאה שיר 11 שורה 222:

תתעופף כחלום חזיון לילה

8. 11.147-8:

כל מת מאלה שהלכו לעולמם אשר לו תתן
לבוא עד אלה הדמים הוא יגיד לך דר לאמיתו

9. 11.205-7:

ואנוכי ... חבק חפצתי לנפש הורתי השלכה לעולמה
שלוש פעמים פרצתי לחבק הנפש אהבתי
שלוש פעמים התחמקה מבין זרועותי כצל יעוף כחזיון לילה

10. שורות 217-222:

אכן לא אשלה את נפשך פרספונה בת-זאוס
חוק הוא למתים ומפשט לכל בני האדם גוועו
שוב לא יוסיפו גידיהם לחבר עצמות ובשרים
באון אש אוכלת איומה יכחדו אלה גם אלה
אם אך עזבה הרוח את נאות העצמות הלבנות
תפרח מיד לה הנפש, תתעופף כחלום חזיון לילה.

11. שורות 534-538:

ירד בספינה הנאה כבד בתשורה ובוזה
שלם בגופו; ביען לא שלטה בו נחשת ממרטה
וחרב לא פגעה בו בתגרת הגבר בגבר, כנהוג
במלחמות קרב האימות, עת ארס יתעבר בחמתו.

ההימנון ההומירי לדמטר**12. שורות 1-9:**

קודם אשיר על דמטר יפת הקוצות, הנשגבת
ועל בתה דקיקת הקרסול שאותה חטף הדס
כמתנת זאוס רחק הראות, המרעים משמים
על בלי דמטר לה חרב זהב ופרות תפארת
השתעשעה בחברת בנות אוקינוס רכות השדיים
ופרחי בר היא קטפה, כרכמים, סגלים יפים, ורד
איריס, גם יקינתון, שצמחו מתוך ירק האחו,
וגם נרקיס בו לכדה את הבת שציצים שמורותיה
האדמה, כי זאת זאוס הגה לשמח את הדס

13. שורה 15:

בלהיטות הילדה המפתעת שלחה שתי ידיה אל צעצוע החמד

14. שורות 17 ואילך:

פה פערה שם באחו של ניסה, ממנו הגיח
אל המתים בנו של קרונוס נוהג בסוסי האלמות
הוא חטפה, ובמרכבת זהב הובילה מתייפחת
באל-כרחה

15. שורות 20 ואילך:

אזי את קולה היא אמצה משועת
ולאביה קראה, לשליט שממעל, לזאוס,
אך לא אחד האלים, לא מבני החלף שבארץ
לא הזיתים נפלאי התנובה האזינו
... רק אלה שמעו את קריאת הילדה לאביה, אך זאוס
בין כתלי המקדש האפוף תחנונים התבודד לו
והתכבד מיד בני האדם במנחות לתפארת.

16. שורות 39 ואילך:

עצב נוקב השתלט על ליבה ובהנף ידיה
משערה הקדוש היא קרעה את שביס התפארת
ברדידה השחור התעטפה, ...

17. שורה 32 ואילך:

נדדה ... על פני הארץ עם זוג לפידים בוערים בידיה

18. שורה 49:

לא טעמה ממזון האלים וממתק הנקטר ביגונה

19. שורה 50:

ובמי רחצה לא טבלה איבריה

20. שורות 188-189:

עת האלה נעצרה על הסף, ראשה מתנשא עד
מרום התקרה והפתח נמלא בנגה אלמוות

21. שורות 208 ואילך:

וביקשה שישרו לה במים
קמח שעורים ועלעלי מנתה רכים

22. שורות 239 ואילך:

לעת לילה באש היא הצניעה כאוד את הילד
בלי ידיעת מולידיו

23. שורות 248-9:

הו עוללי דמופון, האשה הנכרית בשלהבת
שמה אותך, ותמציא לי סיבה לקינה ולצער

24. שורות 268-274:

דמטר השולטת על התבואה יצרה אי-תבואה
לא רק רעבו בני-האדם – גם האלים לא קיבלו מנחות